

jeg er hævdet i § 15 og ikke fuldkæftet i § 11, fordi det at ødelægge Næder ikke er det Samme som at indsamle Wg.

Tesſen: Deri er jeg ganſke enig med det ærede Medlem.

Indenrigsministeren: Jeg ſkal ſige, at jeg for mit Vedkommende ogſaa er enig med det ærede Medlem her ligeoverfor mig (C. N. Gaſen) i, at der ikke i § 11 indholdes noget ubetinget Forbud imod i Fredningstiden at tage Wg af Næderne. Dels ere jo Udtrykkene ſlet ikke de ſamme her ſom de, der ere brugte i § 15, og dels har jeg til yderligere Beſtyrrelſe for, at min Mening i den Henſeende er den rette, ſpurgt Ordføreren i det andet Thing, om det ikke var Meningen, og dertil har han ſvaret Jo. Jeg mener altsaa, at, naar man ſammenholder diſſe to Paragrafer, maa det være klart, at Indſamlingen af Wg ikke ubetinget er forbudt, men ganſke viſt er ſtrafbar, forſaavidt man driver det ſaa vidt, at man ødelægger Næderne derved. Om hvorvidt man gør dette, kan der derimod naturligtviſ opſtaa Tvivl, men det er jo en anden Sag. Søvrigt vil jeg ſige, at jeg ſlet ikke betragter diſſe to Paragrafer for at være ſaa modſtridende, ſom den ærede Ordfører mente; jeg er endogsaa af den Formening, at man overmaade godt kan blive ſtraffede efter dem begge to, idet de handle om forſkjellige Ting. § 15 ſætter Straf for Noget, der nærmest maa betegnes ſom Indgrib i den Privates Ret; § 11 handler derimod om Forſeelfer mod Fredningslovgivningen, og jeg ſkjønner ikke rettere, end at det i dette Tilfælde ſom i mangfoldige andre Tilfælde efter denne Lov vil kunne ſke, at man kan blive ſtraffet for begge Dele, naar man nemlig ikke alene uberettiget ſamlar Wg, men tillige derved ødelægger Næderne. — Det kan ſelvfølgelig ikke være min Opgave her at forsvare enhver af de Beſtemmelſer, der findes i Lovforſlaget, da jeg nok kan ſe, at der er enkelte af dem, der lide af Mangler, men i det Hele finder jeg dog, at Lovforſlaget, uagtet maaſke § 11 nok kunde have været afſattet noget bedre, er ſaaledes, at jeg kan ſlutte

mig til Udvalgets Anbefaling om at vedtage det, ſom det foreligger. Man er ingenlunde ſikker paa til enhver Tid at træffe en ſaadan Stemning for en Sagtlovgivning, ſom man har været ſaa heldig at træffe dennegang, og jeg tror, det vil være forſtandigt ikke blot ligeoverfor Sagtintererſerne, men ogſaa ligeoverfor Fredningsintererſerne at lomme den Stemning imøde, der her ſynes at have gjort ſig gjældende; og navnlig vil jeg overlade til de ærede Medlemmer at bedømme, om de tro, at dette Lovforſlag, ſaaledes ſom det her foreligger, kunde have været ſat igjennem i 1851. Jeg tvivler meget derpaa. Der er desuden den væſentlige Betryggelſe for de Herrer, der iſær lægge Vægt paa Sagtbeſtemmelſerne, at der nu er mange flere Sagtberettigede, end der var tidligere, og at der hos diſſe mange ſpredte Sagtberettigede virkelig er Die for de Intererſer, ſom denne Lov gaar ud paa at frede.

Ordføreren: Jeg ſkal ikke yderligere lomme ind paa de Forſøg, der her ere gjorte paa at forſone Beſtemmelſerne i § 11 med dem i § 15; de Fortolkninger, der i den Henſeende ere fremsatte, maa naturligtviſ blive ſtaaende for de Herrerſ Regning, der have fremsat dem. Jeg maa tilſtaa, at det er mig ikke klart, hvorledes flere af Beſtemmelſerne ſtulle kunne ſaa Plads ved Siden af hinanden, men det vilde vi ſaa Velighed til paany at overveie, naar, ſom jeg haaber, andre Fredningsbeſtemmelſer meget ſnart ville komme under Overveielſe; thi de, ſom nu foreligge, ville ganſke ſikkert viſe ſig upraktiſke. — Jeg har begjært Ordet for at gjøre en Henſtilling til den høitærede Indenrigsminister i Anledning af den Forventning, jeg nærer om, at Lovforſlaget vil blive til Lov, ſom det nu foreligger. Naar man for Diebliftet ſer paa Bildtkjælberne her i Kjøbenhavn, vil man i dem finde hængende en ſtor Del Bildt, der er ſtudet udenfor den nu gjældende Sagttid og ogſaa udenfor den Sagttid, der er ſaſtſat i det foreliggende Lovforſlag. Derſom dette nu ophøies til Lov, vil det pludſelig blive forbudt at handle med dette Bildt fra den Dag, Loven træder i Kraft. Jeg tilſtaa, at jeg ikke har ſtor Medlidenhed